

de Hidegcuti Cătălin

SAGA MISTICULUI
- GASIREA –

I

Scara cobora în întuneric, mai bine zis tunelul pe marginea căruia scara spirala dispărea în hăul întunecos de dedesubt.

Pereţii erau acoperiţi cu iederă veştejită şi plină de resturi din pânze de păianjen. Părea că nimeni nu o mai folosise de foarte mult timp. Fiecare treaptă tăiată de către cineva neîndemânatic în stâncă, era plină de asperităţi şi neregularităţi.

Trebuia să fiu atent la fiecare pas ca să nu alunec. Singura lumină provine de la globul sclipitor care pluteşte în faţa mea ghidându-mă în călătoria fantastică pe care o fac aproape fără voia mea.

La un moment dat, după ce tunelul a ajuns la

orizontală, el se întrepătrunde cu altele, formând, din câte pot să-mi dau seama, un adevărat labirint subteran.

Pereţii s-au transformat, schimbat. Din piatră au devenit cenuşii, dintr-un material necunoscută care pare la fel de mult energie ca şi materie solidă. În mod inconştient, ştiam că dacă mă abat de la calea mea nu voi reuşi niciodată să mă întorc înapoi acasă. Tunelurile sunt doar o reprezentare pe care mintea mea umană o poate accepta, dacă ar vedea căile în adevărata lor splendoare ar fi distrusă, iar în situaţia mea nu îţi puteai permite să te rătăceşti printre Domenii. Nu îmi amintesc destul de multe.

De fapt nici nu ştiu prea bine de ce mă aflu în această situaţie, ciudată fiind puţin spus, îmi aduc aminte doar de cuvintele “sângele regilor”. Dar expresia declanşează ceva în mine, ceva care mă împinge de la spate, ceva foarte puternic căruia nu pot să mă împotrivesc.

Globul începe să strălucească mai puternic, ori nu mă mişc eu destul de repede pentru el ori am ajuns aproape de capătul călătoriei. Cred că a doua ipoteză este mai plauzibilă, în faţă se zăreşte o lumină palidă care concurează deja cu cea emisă de glob.

În câteva minute drumul meu prin tunel se termină, globul se opreşte la limita ieşirii şi-şi reduce lumina. La rândul meu stau nehotărât câteva momente la ieşire.

Văd clar unde se întrepătrund cele două realităţi. Datoria, şi curiozitatea, îmi cer să merg mai departe.

Îmi iau sufletul în dinţi şi păşesc peste prag şi într-o nouă lume.

Sincer să fiu m-am aşteptat la altceva. Stau într-un oraş de ruine.

Trei ore m-am învârtit în jur fără să găsesc nimic altceva decât clădiri dărăpănate cu pereţi distruşi şi acoperişuri smulse. Nici măcar nu recunosc arhitectura şi sincer să fiu cred că ştiu toate stilurile de construcţii din lumea mea.

Aici, casele nu par a avea mai mult de 15 metri înălţime dar aproape toate sunt lungi, cu forme în mod vag

cilindrice. Pe străzi zăceau vehicole abandonate, arată ca nişte gondole dar cu fundul aproape plat şi par să fi avut ceva suspensii pentru plutire. Mă uit mai bine la ele dar nu găsesc niciun panou de control.

După ore de cercetare nu am găsit nimic care să-mi spună ceva cât de puţin despre natura locuitorilor oraşului. Nicio poză, un desen, sau altă formă de identificare vizuală. Am intrat în câteva case dar nici măcar o reprezentare nu am găsit. Ceva părea să fi distrus sistematic toate urmele de civilizaţie.

O amintire sinistră îmi bântuie mintea, văzusem aşa ceva înainte, cu mult în urmă. Atunci fuseseră folosite un fel de fiinţe asemănătoare termitelor în roiuri de sute de mii, doar zburătoare, care consumau aproape orice. Inclusiv fiinţele vii.

Un lucru care mă pune şi mai mult în gardă este faptul că toate vehicolele au bucăţi smulse şi împrăştiate în jur de parcă cineva ar fi muşcat din ele. Şi după forma şi tipul muşcăturii nu par să fie creaturi pe care aş vrea să le întâlnesc.

Oare ce se întâmplase aici?

Îmi continui explorarea de-a lungul străzilor pustii. Poate alţii ar fi fost speriaţi dar nu eu. Nu ştiu de ce. Sigur, sunt neliniştit şi precaut dar curiozitatea pentru nou este mai puternică decât frica. Iar singurătatea nu mă afectează.

Deasupra mea, cerul este acoperit de o pătură groasă de nori cenuşii care filtrează lumina soarelui lăsând lumea într-o penumbră continuă.

Niciun sunet nu sparge tăcerea, nicio adiere cât de mică nu se simte. Totul pare încremenit în timp şi spaţiu.

Ce loc deprimant!

Pe cât posibil mă ţin în umbra clădirilor, chiar dacă cele mai multe sunt ruine îmi vor oferi protecţie de ochi nebineveniţi. Dacă mai există ceva viu pe aici. Ceea ce mă surprinde este că nu văd niciun cadavru, ar trebui să fie măcar ceva oase sau rămăşiţe pe undeva. Sau vre-o urmă de viaţă. Nici măcar şobolani, sau mă rog, ce trece drept

mâncători de cadavre pe lumea asta. Sau păsări. Singurele creaturi care par să trăiască sunt nişte insecte ciudate, de feluri diferite, de la cele mici cât un deget până la unele mari cât braţul, părând destul de ameninţătoare, mai ales când îşi desfăceau ciocurile.

Aşa că, prudent din fire, le evitam. Bine că erau puţine. Sunt tot mai sigur că micii devoratori din amintiri au fost folosiţi pentru a steriliza la un moment dat această lume.

În timp ce coboram de pe un morman de moloz, într-una din gondolele distruse văd ceea ce pare a fi o urmă de energie.

Curios, mă apropii. Degetele mele sunt destul de lungi, scotocesc între resturile cutiei metalice de la prova gondolei. Nu e nimic, doar nişte lame de metal mai lungi cu striaţii strălucitoare emiţând o energie statică destul de slabă. Chiar dacă au o lucrătură fină nu îmi spun nimic despre soarta locuitorilor acestei lumi.

Le arunc dezgustat înapoi în gondolă.

Un sunet ciudat se aude din spate, ca o respiraţie. Mă întorc încet cu ambele mâini ridicate ca şi cum aş vrea să boxez. Surprins, văd o creatură de mărimea unui dog danez.

Cu opt picioare, din care cele două din faţă par să se termine în gheare lungi şi par a fi foarte folositoare ca instrumente de luptă, o piele acoperită de solzi, cap mare şi lunguieţ cu o gură plină de dinţi ascuţiţi. Creatura pare să mă studieze şi ea cu atenţie, din când în când îşi ridică capul şi scoate sunete ascuţite, tânguitoare. Am o presimţire că nu e ceva de bine.

Din dreapta, de după alte dărâmături, se aud sunete la fel ca cele pe care le scoate creatura.

Pas cu pas, atent să nu mă întorc cu spatele la creatură, mă trag până lângă dărâmături şi mă uit peste ele. Mai bine nu o făceam.

O întreaga hoardă de creaturi ca cea dinaintea mea îşi croiesc loc spre mine. Şi nu ştiu cum să vă spun dar dinţii din gurile lor par de zece ori mai ascuţiţi decât

lamele de cuţite.
Mă gândesc că aş putea să opresc zece, douăzeci dintre ei. Simt că am în mine această putere. Dar şi dacă aş face-o aş mai rămâne cu altă sută, cel puţin, de înfruntat. Aşa că îmi rămâne doar o singură alternativă.
Să fug.
Cu un efort mental mă ridic pe una din clădirile rămase în mare intacte. Nu e aşa greu cum mi-am închipuit. Doar trebuie să împing solul cu puterea mea şi mă înalţ. Saltul meu se termină cu o rostogolire pe acoperiş. Măcar acum am timp să gândesc o cale de scăpare.
O privire aruncată jos mă convinge de altceva. Cu guiţăturile şi şuierăturile lor ciudate creaturile se urcă cu iuţeală pe ziduri prinzându-se de orice asperităţi. Alte chiţcăituri se aud din clădire. Pun pariu că altele vin şi pe acolo.
Sunt din nou până la gât în probleme.
Nu am de ales. Trebuie să încerc să zbor. Şi nici nu este atât de greu. Este ca şi cum am făcut atunci când am sărit. Doar trebuie să împing constant împotriva solului şi mă menţin în aer. Ceva din mine îmi spune că am mai făcut asta şi înainte. Şovăielnic la început, învăţ repede – sau îmi reamintesc repede -şi mă depărtez de micii devoratori.
Slabă şansă, creaturile mă urmăresc la sol cu o viteză extraordinară. Picioarele lor chitinoase par a fi mecanice, se mişcă împinse de motoare genetice cu o regularitate de groază. Cred că au cel puţin 100 de km pe oră. Iar folosirea puterii pentru mult timp mă va secătui repede, în curând nu mă voi mai putea menţine în aer. Şi dacă cineva se uită la orizont mă va vedea imediat, sunt total descoperit în aer.
Aşa că cobor, mai bine zis mă prăvălesc într-o altă clădire. Imediat după ce aterizez întind mâna şi o vibraţie puternică doboară zidurile peste toate intrările.
Acum pot să-mi trag sufletul, chiar dacă creaturile mă pot detecta le va lua ceva timp până vor pătrunde prin ziduri. Dar cumva trebuie să scap şi să-mi continui

misiunea. Acum am destul timp pentru a modela realitatea într-o magie mult mai complicată. Una de invizibilitate, dar nu o invizibilitate simplă din spectrul normal de vedere, sunt sigur că şobolanii ăştia superdimensionaţi pot să vadă şi în alte spectre decât cel normal. Aşa că invizibilitatea mea este totală din toate spectrele de vedere sau simţire, inclusiv prezenţa mea psihică dispare, este ca şi cum m-aş şterge din existenţă..

După ce termin fac să dispară zidul încă rămas, creaturile erau deja prezente, trecuseră de dărâmături. A naibii şobolani, erau mai buni decât o echipă de mineri. Trebuie să-mi fac şi eu rost de câţiva.

Năvăliră înăuntru şi începură să mă caute, nările li se umflară încercând să dea de urma mirosului meu, urechile le sunt ciulite încercând să mă audă. Dar nu pot să-şi de-a seama unde sunt. Mă distrez enorm văzându-le cum se învârt fără noimă. Dar nu pot rămâne, mă strecor printre ele, cu destulă greutate, sunt cu sutele, continuându-mi drumul. Grăbit să pun cât mai multă distanţă între ele şi mine.

******

Am mare noroc cu puterea care mă îndrumă din inconştient altfel nu mi-aş putea găsi drumul prin încâlceala de străduţe. În mod sigur rasa care construise oraşul nu făcea diferenţa dintre străzi principale şi străzi secundare. De-a lungul drumului încep să observ şi alte creaturi care patrulează oraşul.

Şi toate au un punct comun, par a fi create în mod artificial pentru război. Am văzut unele care seamănă cu centaurii dar sunt mai mult reptilieni decât mamifere şi-au încastrate pe unul dintre braţe aruncătoare energetice pe care le recunosc fără greutate. Astfel de arme pot trimite un puls de plasmă care prăjeşte de viu ţinta. Nu sunt arme de tehnologie supersofisticată, generatorul de energie a armei este un cristal care poate fi reâncărcat cu uşurinţă de la orice sursă de energie, şi care în momentul când arma este activată îşi eliberează bolţul distructiv cu o viteză la jumătate a celei a luminii.

Mai sunt şi nişte creaturi umanoide care au patru braţe, perechea de sus par a fi braţe normale dar perechea de jos se termină în tentacole lungi care au grefate pe ele lame de cel puţin treizeci de centimetri.

În mod sigur nu doresc să mă întâlnesc faţa în faţă cu niciunul dintre ei, sau cu ceilalţi fraţi a lor, şi de accea continui să-mi menţin invizibilitatea şi să-i evit pe cât cu putinţă.

*****

După câteva ore, când mă strecuram pe lângă ceea ce părea a fi o gondolă enormă observ o procesiune ciudată.

Temător încerc să găsesc o poziţie din care să văd mai bine, vraja de invizibilitate am redus-o la una din spectrul vizibil deoarece mi-am dat seama că-mi consum puterea prea repede.

Procesiunea era constituită din patru creaturi ciudate, aveau o parte superioară aproape sferică cu un ochi mare şi o gură plină de dinţi ascuţiţi iar din sferă în jos coborau două tentacole groase, puternice şi mai multe tentacole subţiri. Pe partea superioară, ce era acoperită de o piele groasă de culoarea şi textura noroiului se puteau vedea mai multe umflături care pulsau. Cu scârbă o amintire îmi apare din adâncurile memoriei, cunosc tipul creaturilor. Li se spune coşmaruri din cauza abilităţilor lor psihice foarte puternice cu care îşi domină prada instalându-i sugestii hipnotice în minte.

Tresar cu spaimă. Dacă şi-au dat seama că sunt aici?

Mă liniştesc când îmi dau seama că puterea mea mă apără de detecţia mentală, iar ochiul lor este un instrument destul de prost de simţ.

Cele patru coşmaruri par să escorteze o duzină de fiinţe ciudate. Mai mult reptile decât orice altceva, aceste fiinţe se sprijină pe un trunchi de şarpe dar care se ridică şi pe verticală la aproape un metru înălţime după care par a avea o parte superioară umanoidă, cu piept, două braţe lungi şi cap turtit. Întreaga fiinţă se înalţă la un metru şaizeci deasupra solului şi la mai mult de un metru de-a

lungul solului. Pe spate, în partea superioară par să aibă deformaţii în formă de corn şi care pot fi de la o coloană vertebrală. Piele lor însă pare a fi ca cea de elefant şi foarte groasă. N-am mai văzut asemenea fiinţe, astea sigur nu sunt de pe Pământ. Nu par să poarte îmbrăcăminte în afara unor harnaşamente având o mulţime de pungi cilindrice, probabil pentru cărat obiecte.

Instinctul îmi spune să-i urmăresc, mai ales că direcţia în care merg coincide cu ce în care îmi îndreaptă picioarele căutarea mea. O fac de-a lungul a multor kilometri, la un moment dat s-au întâlnit cu un alt grup de prizonieri, căci prizonieri mi-am dat seama că sunt fiinţele târâtoare. Noul grup era mai numeros şi printre cei care păzeau prizonierii era şi un ‘umblător a minţii, o fiinţă cu puteri mentale înfiiorătoare şi care putea controla zeci de indivizi în acelaşi timp.

Mă trece un fior de gheaţă, o altă amintire. Am luptat în trecut împotriva umblătorilor minţii. Cu puterile lor pot întoarce prieten împotriva prieten şi frate împotriva fratelui. În amintirea mea mii de soldaţi umanoizi cu arme primitive s-au întors unii împotriva altora sub influenţa umblătorilor minţii şi s-au măcelărit până nu a mai rămas niciunul în viaţă. Nişte fiinţe foarte, foarte periculoase.

Prizonierii nu opuneau niciun fel de rezistenţă, probabil erau ţinuţi în o stare de letargie de către coşmaruri. Un prizonier alunecă, se prăbuşi la pământ, chiar şi de la distanţă am putut simţi lovitura biciului mental provenind de la umblătorul minţii. Prizonierul a şuierat de durere şi-a revenit imediat “în picioare”.

La un moment dat instinctul îmi spune că mă abat de la drumul meu, aş vrea să îi ajut pe prizonieri dar dacă aş fi încercat să îi eliberez m-aş fi dat de gol. Şi nici măcar nu ştiam dacă aş fi câştigat lupta contra umblătorului de minţi şi ajutoarele sale, mai ales când nu puteam să-mi controlez propriile puteri pe deplin.

Aşa că, cu părere de rău, i-am lăsat să-şi continue drumul, eu luând-o la stânga prin un tunel pe jumătate sfărmat. Mă mişcam cu fereală, poate mai erau coşmare în

jur şi dacă nu rămâneam atent m-ar fi detectat. În timp ce merg îmi dau seama cu uimire că până acum nici măcar nu m-am gândit la o armă, la ceva ce să strâng în mână. Caut prin sfărmături şi reuşesc să desprind un tub din metal de la locul său.

Fiind prea lung îmi pun mâna pe el şi metalul se topeşte imediat. Cu o putere ca asta cine mai are nevoie de arme. Dar instinctul primitiv de om îşi spune cuvântul şi mă simt mai bine cu bara de metal în mână. Cu coada ochiului văd o umbră plutind în aer deasupra tunelului. Seamănă cu un petrodactil imens care planează cercetând solul. Nu mă poate vedea dar cu toate asta mă trag în umbra tunelului, nu are rost să-mi asum niciun fel de riscuri.

Petrodactilul se mai învârte de câteva ori după care dă din aripi şi se depărtează. Nu că m-aş supăra, cumva sunt sigur că altcineva caută prin ochii zburătorului. Nu cred că târâtorii au prea multe şanse de supravieţuire cu coşmarurile şi zburătorii vânându-i şi de la sol şi din cer. Am să fiu foarte bucuros când voi găsi ceea ce caut şi voi pleca din această lume.

Între timp intru într-o altă parte a oraşului, arhitectura se schimbă, căldirile devin mai înalte şi mai mari în diametru. Dar în acelaşi timp ele sunt distruse de parcă această parte a oraşului fusese supusă unui atac cu mult mai violent. În această parte a oraşului nu am întâlnit creaturi de luptă, doar din când în când câte o umbră pe cer.

În timpul căutării, când găsesc câte un loc mai ferit, ca de exemplu un tunel colapsat sau o intrare subterană, îmi testez puterile. Sunt sigur că înainte de a găsi acel “sânge al regilor” voi avea nevoie de ele. Întâi trimit un trăsnet din palmă care distruge un bolovan de doi metri din faţa mea. Explodează în sute de bucăţele care zboară cu viteză impresionantă transformându-se în adevărate proiectile ucigaşe. Poate totuşi am exagerat cu traznetul. Îmi transform braţul în o ţeavă de arma din care trimit o serie de pulsuri energetice compacte care distrug cu

uşurinţă un perete. Asta da putere de foc.

Tocmai creeam o sferă de foc astral în mâini când toate simţurile mi-au luat-o razna.

Sunt în pericol!

Nu apuc să-mi dau seama de ce când o greutate îmi aterizează pe spate şi mă doboară la pământ. Scap tubul din mână şi înghit o porţie de praf. Am noroc deoarece aura mea defensivă vine la viaţă şi aruncă cu uşurinţă greutatea de pe spatele meu.

Fiinţa care sărise pe mine este din acceaşi rasă cu prizonierii pe are i-am văzut târâţi de coşmaruri. Cu o mică diferenţă, fiinţa din faţa mea are în mâna sa dreaptă un fel de lamă lungă, la mijloc cu un loc de apucat cu o apărătoare rotundă. Atât vârful de sus cât şi cel de jos erau bine ascuţite, în mod clar arma putea fi folosită atât la sfâşiat cât şi la împuns. Iar pieptul lui era apărat de o armură de metal. În mod sigur un războinic.

— Ce vrei de la mine? am strigat către el Nu a dat niciun semn că m-a înţeles dar a şuierat puternic. Parcă ar fi fost o chemare.

— Ce vrei de la mine ? strig din nou dar de data asta adaug şi o imagine mentală

Parcă a fost trăsnit, se dă înapoi şuierând mult mai tare, e clar că a mai avut contacte mentale. Şuieră din nou spre mine. Îmi dau seama că este vorba de limbajul lor şi încerc să-l înţeleg. Cu ajutorul unei probe mentale devine mult mai uşor. Imediat îi înţeleg şuierăturile.

— Stai creatură. Cine eşti şi ce cauţi pe teritoriul nostru?

— Nu vă vreau răul, caut ceva şi sunt nevoit să trec prin teritoriul vostru.

— Suntem hăituiţi de ai tăi. Ne sunt omorâţi copii, suntem târâţi ca sclavi de cei care îţi pot lua gândurile. Aceasta este casa noastră, pleacă de aici până nu te omorâm; şuieră puternic luptătorul

— Nu sunt împreună cu cei care umblă în gânduri. Am venit doar să caut ceva, nu îmi sta în cale sau va ieşi

urât de tot.

Din nou scoate şuierături, cred că deja mă pricep destul de bine să le înţeleg limbajul, sunt râsete.

— Uită-te în jurul tău străine şi gândeşte-te mai bine. De jur împrejur, printre ruine încep să apară cel puţin o duzină de fiinţe târâtoare, toate bine înarmate cu lame şi ceva ce par a fi puşti şi ghioage.

— Poate te răzgândeşti străine; mai spuse el

— Cum am mai spus, nu am nimic cu voi dar dacă îmi baraţi drumul veţi avea de suferit.

Puteam să simt că se pregătesc de atac. Nu ştiam cât de buni luptători sunt şi dacă îi puteam învinge atât de uşor dar puterea din mine începe să clocotească. M-au enervat destul, acum îmi pregătesc o magie care va trimite în jur o undă de foc, îi va prăji pe toţi transformând locul în infern.

— Opriţi-vă!!! O nouă fiinţă se strecură printre războinici, era mai mică decât ei dar părea să aibă autoritate asupra lor, faţa sa pictată în diferite culori, în special roşu. Emana o putere mentală în jurul lui, în mod sigur era un senzorial.

— Nu eşti ca ceilalţi vânători. Cine eşti? mă întreabă pe mine după ce-şi linişteşte tovarăşii.

— Cum i-am spus şi prietenului tău de acolo, nu am nimic cu voi sau cu cei care vă atacă. Eu caut un anumit lucru iar aceşti distinşi domni îmi stau în cale. Nu vreau să fac probleme dar trebuie să-mi continui drumul.

Târâtorul păru să se gândească puţin şi mă sondă uşor, doar puţin cât să-mi vadă aura de putere dar nu să atragă atenţia.

— Nu te putem lăsa să-ţi continui drumul nesupravegheat, străinule. Va trebui să vii cu noi. Cei care ne conduc, Triada, vor fi interesaţi de povestea ta. Dacă Triada va hotărî te vom lăsa liber. Dar dacă nu vrei să vii cu noi .... făcu un semn şi alt rând de târâtori înarmaţi apăru în spatele primului rând.

Dacă mă gândesc mai bine poate ar trebui să merg cu ei. Nu de alta dar poate m-ar putea ajuta. După aura

celui din faţa mea, acum că am timp să-l citesc, în mod sigur este una de magician.

— Foarte bine, am să vin cu voi dar să nu întârziem mult.

— Urmează-mă.

M-am strecurat după ei printre ruine, până la un moment dat, când mi-au acoperit vederea cu un voal pentru a nu vedea unde mă duc. Nu m-am împotrivit, nu avea rost, oricum vederea mea magică mă lăsa să văd chiar mai bine decât ochii. Pot însă să remarc materialul legăturii de la ochi, pe cât de subţire părea este aproape imposibil de văzut prin ea cu ochii normali. O ţesătură ca asta ar costa mult pe Pământ. Unul dintre războinici mă ghidează şi ne-am continuat drumul.

Călăuzele mele erau foarte atente. De mai multe ori ne-am oprit de-a lungul drumului deoarece magii lor, erau mai mult de unul, au simţit zburători căutându-ne din cer. Apoi s-au despărţit. O parte au pornit în altă direcţie, probabil într-un raid, în timp ce ceilalţi, mai puţini, s-au oprit lângă o gaură în sol acoperită de sfărmături. În doar câteva momente războinicii au îndepărtat sfărmăturile şi am intrat toţi înăuntru. Războinicii au închis gaura în urma noastră.

Ne aflăm într-un tunel. Un tunel strâmt şi umed, la început din pământ, mai târziu tăiat în piatră şi susţinut din loc în loc cu grinzi de metal, prin care de abia ne puteam deplasa. Dar ne mişcam, pătrunzând tot mai adânc în măruntaiele lumii. Deodată tunelul a devenit şi mai strâmt, de abia mai puteam înainta aproape târându-ne, dar nu a durat mult, tunelul devenind din nou larg şi ieşirăm într-o cavernă de dimensiuni măricele.

Avea cel puţin zece metri în înălţime şi o lăţime de alţi douăzeci. Licheni sălbatici acopereau solul, o parte dintre ei licărind slab şi oferind o sursă de lumină în plus faţă de felinarele pe care le purtau târâtorii.

Aici ne-am oprit şi am făcut o mică pauză.

S-a împărţit hrana. După ce mi-au scos vălul de pe

ochi mi s-a oferit şi mie, un terci extrem de ciudat la înfăţişare şi cu un gust la fel de ciudat, dar pe care l-am mâncat deoarece nu vroiam să-mi jignesc tovarăşii de călătorie.

— Nu avem altceva; mi-a spus pe un ton împăciuitor magul

— Trăiţi cu toţii în peşteri ? Şi restul drumului va fi tot prin tunelele astea strâmte?

Surprins se uită la mine. Îmi folosesc puterea să-l ating doar puţin. Imediat îşi dă seama ce se întâmplă.

— Ai putut vedea tot timpul? mă întreabă pe un ton ameninţător

— Vederea magică este mai bună decât cea normală. Pot vedea totul. Dar nu vă temeţi. Nu vă voi da de gol. Vreau să vorbesc cu conducătorii voştrii, poate ei mă pot ajuta să găsesc ceea ce caut.

Nu cred că l-am convins dar legătura de pe ochi îmi este înlăturată şi doi războinici se postează lângă mine.

— Te-am întrebat ceva, cu toţii trăiţi în caverne?

— Da, afară nu se mai poate sta. Cei care fură gândurile sunt peste tot. Aici în subteran nu intră prea des. Mâncarea pe care tocmai ai mâncat-o este făcută din ciuperci crescute în subteran. Altceva nu prea avem. Dar acum să mergem, sunt sigur că Triada va fi foarte interesată de tine.

Ne-am continuat drumul printr-un tunel mai larg. Nu vorbeam prea mult, se pare că, călăuzele mele nu mai aveau chef de vorbă şi eu şi mai puţin.

Am avut ocazia să-i observ în detaliu. Pielea lor era acoperită de nişte peri ascuţiţi şi deşi, exact ca cei de păianjeni. Partea inferioară, mai ales cea care se târa pe pământ părea a fi foarte bătucită şi mai ales musculoasă. Cred că dacă un târâtor ar izbi cu coada un om i-ar rupe oasele imediat. Niciunul nu purta îmbrăcăminte în acea parte a trupului. Cred că, ca şi la şerpii de pe Pământ chiar dacă nu au o vedere prea bună şi de detaliu călăuzele mele au capabilitatea de a “gusta’ mirosurile. De mişcat se mişcau rapid, dar cu un anumit dezechilibru care era

imediat redresat de alte mişcări ale corpului. Totuşi erau războinici şi se vedea în eficienţa mişcărilor lor.

De-a lungul drumului mi-am dat seama că ne aflam într-o încrengătură de tuneluri în care te puteai rătăci cu uşurinţă. Nu dură mult şi-am ajuns într-o regiune în care pereţii prezentau nişe metalice adăpostind arme grele energetice. Târâtorii îşi apărau bine casa.

Ajunşi în faţa unei porţi din metal care obtura complet tunelul ne-am oprit. O ceată de târâtori ne-a ieşit în faţă. Erau cu toţii bine înarmaţi cu aruncătoare energetice, arme albe şi îmbrăcaţi în nişte zale complicate, pe cap purtau coifuri făcute dintr-un material cu irizaţii verzui. În spatele lor se puteau vedea mai mulţi magicieni.

După o scurtă discuţie între magul ce era cu mine şi cei de la poartă, aceasta s-a deschis cu un scârţiit îngrozitor, învârtindu-se în jurul axului central.

Eram lăsaţi înăuntru.

Magul a văzut că mă uitam cu atenţie la coifurile lor şi mi-a spus :

— Sunt făcute dintr-un metal care blochează undele mentale. În felul acesta cei ce umblă în minte nu ne pot controla.

— Voi nu purtaţi.

— Metalul este foarte rar. Trebuie minat din adânc, doar în anumite locuri. Puţinul pe care îl avem este pentru paznicii noştri. Ei sunt cei mai importanţi. Deasupra, echipele contează pe noi – şi arătă un semn de pe fruntea lui – ca să-i protejam. Să mergem.

Am păşit prin poartă.

II

Dacă credeţi că în spatele porţii se înalţa un mare oraş vă înşelaţi.

Nu erau decât alte tunele. Doar că acum erau mai largi şi pline de activitate. Pereţii erau căptuşiţi în cele mai multe locuri cu un material poros, de culoare maro ca şi cum ar fi fost izolaţie. Pe fiecare parte a tunelelor erau uşi mari de până la cinci metri tăiate în stâncă.

Cu ajutorul minţii am putut să le urmăresc în

adâncime. Unele erau intrări în alte labirinte de tuneluri mai mici în timp ce altele erau locuinţe în sine. Între ele era un adevărat furnicar de târâtori. Erau de toate mărimile. Unii erau mari şi vânjoşi, războinicii, în timp ce alţii erau mai zbârciţi, bătrâni sau femele care duceau copii cu ei. Copii cei mai mici erau purtaţi în nişte săculeţi prinse de pieptul adulţilor. Am văzut târâtori care purtau un fel de coşuri mari parţial sprijinindu-le de trunchiul lor central. Magul mi-a explicat că era vorba de cel mai simplu mod de a transporta bunurile pe la ei.

Când târâtorii ne văzură, mai exact m-au văzut pe mine, se dădură rapid la o parte ascunzându-se în locuinţele lor. Din cadrul uşilor mă priveau cu neâncredere sau frică.

În peretele din stânga a tunelului se găsea un fel de baracă militara din a cărui deschizături fortificate mai multe ţevi de arme ne ţineau sub observaţie. Încă nu aveau încredere în noi, ştiam şi de ce. Puterile mentale a celor ce umblă în minţi erau subtile şi ar fi putut să domine întreaga echipă şi alţi senzoriali târâtori să nu-şi dea seama. Dar probabil au târâtorii şi alte sisteme de identificare. Ne-am oprit în faţa clădirii şi magul a intrat escortat de un războinic. În scurt timp o gondolă, ca acele pe care le-am văzut distruse pe străzi oraşului de sus, a ieşit din spatele unor uşi metalice şi ne-am urcat în ea.

“E un mijloc mult mai rapid de deplasare decât forţa muşchilor.” mi-a explicat călăuza mea

“Altele nu mai văd” am comentat după câteva minute de zbor.

Ceea ce i-am spus era adevărat, gondola se deplasa destul de repede ; sistemul de propulsie care ne menţinea deasupra solului provenea din mai multe conuri fixate în toată partea inferioara a gondolei ; şi nu văzusem alte vehicole de acest gen. Văzusem însă nişte animale mai mari cu şase picioare şi un cap extrem de mic care erau ghidate de cărăuşi târâtori şi folosite la transport de încărcături mai mari.

— Energia pe care o consumă aceste curah (vehicole

cu suspensie) este tot mai greu de procurat. În curând nu le vom mai putea folosi.

După vre-o cinsprezece kilometri, prin tunele bine întreţinute şi circulate, am ajuns într-o cavernă enormă în care ar fi putut încăpea cu uşurinţă un oraş mai mic. Însă în cavernă nu se găseau decât câteva clădiri enorme, sere, după cum mi-a explicat magul târâtor şi câteva clădiri mai mici, rotunde. Gondola s-a îndreptat spre clădirile rotunde şi s-a aşezat la sol în faţa celei mai mari dintre ele.

Acolo alţi războinici ne întâmpinară cu arme în mâini. Urmă o discuţie animată între magul meu şi alţi doi magi, mai înalţi care ieşiseră din clădire. Şuierăturile erau rapide şi îşi protejau minţiile astfel încât nu am reuşit să le înţeleg discuţia, dar mai mult ca sigur era una în contradictoriu.La sfârşitul ei îmi făcură semn să-i urmez.

I-am urmat împreună cu călăuza mea până într-o sală largă, circulară care în partea superioară se termina într-un dom. Cam pe la jumătatea, pe înălţime a sălii, era un palier care urma conturul sălii. Acolo se găseau cel puţin o duzină de războinici înarmaţi cu tunuri uşoare energetice şi patru magi. Direct în faţa mea, la celălalt capăt al sălii, se găseau un fel de piedestale în formă de cupă în care stăteau trei târâtori.

Călăuza mea se duse lângă ei şi şuieră ceva atât de rapid încât nu am reuşit să înţeleg. Nu conta, cei trei aveau aure de putere aproape palpabile. Fără îndoială mă găseam în prezenţa Triadei.

În sfârşit, cel mai mare dintre ei vorbi:

— Ce te aduce în lumea noastră străine? M-am hotărât să fiu cinstit. Pe cât puteam.

— O rugăminte de la cineva apropiat mie.

— Pentru o rugăminte ai venit până în aceasta lume părăsită de către toţi zeii?

— Vedem o forţă care creşte în tine; vorbi şi al doilea târâtor mai mic; Nu ştim care este natura acestei forte. Dar ne dam seama că ne-ar putea pune în pericol atrăgându-i pe cei de la suprafaţă.

Simt o probă mentală cum încercă să mă scaneze, de

data asta apăsarea este mult mai puternică decât cea pe care a încercat-o magul la prima noastră întâlnire, cei trei încercă să intre în adâncul fiinţei mele.

Din păcate pentru ei aveau să afle ce înseamnă să-mi cauţi în suflet. Focul celest le cuprinde minţiile, un foc alb-orbitor care le distruge psihicul, propriile mele coşmaruri se descarcă în ei. Proba dispare imediat, dar acum ei sunt în pericolul de a le fi distrusă mintea, încerc să mă liniştesc pentru ca sistemul meu defensiv să-i lase în pace. Reuşesc cu greu, puterea revine în mine şi se ascunde în interiorul sufletului meu unde nu va putea fi detectată de nimeni.

Membrii Triadei reuşiră să-şi regăsească calmul după furtuna psihică dar nu păreau la fel de siguri de ei. De-a dreptul erau şocaţi şi înspăimântaţi. Încercau să ascundă cât mai bine ce simţeau, aşa cum le stă bine unor conducători dar nu se puteau ascunde de privirea mea. Cel mare îmi vorbi din nou.

— Ce eşti? Nu am mai văzut sau simţit niciodată aşa ceva. Nici măcar la “cei care umblă în minţi” de la suprafaţă atunci când îi capturăm.

— Puterea mea şi sursa ei îmi este ascunsă şi mie. Îmi puteţi spune mai multe despre cei care vă hăituiesc la suprafaţă.

— Nu ştim prea multe, doar cât am putut să scoatem de la puţinii pe care i-am capturat. Au venit în lumea noastră în urmă cu cincizeci şi trei învârtiri a lumii în jurul soarelui. Ne-au atacat minţiile, i-au întors pe liderii noştri împotriva noastră, la fel şi pe o mare parte dintre războinici. După care şi-au trimis creaturile să termine treaba. Creaturi puternice, de lupta. Ne-am războit cu ele cât am putut dar fără succes. Sunt aproape imposibil de omorât. Neavând altă speranţă, cei ce am mai supravieţuit ne-am retras în subterane, adânc în pământ, unde ne ne-au putut ajunge.

— De ce? Dacă vroiau cu adevărat să vă extermine o puteau face. Am văzut cu ce v-aţi confruntat, afară sau aici înăuntru nu aţi fi izbutit să-i opriţi pe “cei ce umblă în

minţi” şi stăpânii lor.

— Nu ştim, dar după ce ne-au îndepărtat de la suprafaţă au pierdut interesul pentru noi. Parcă nici nu le-a mai păsat că existăm.

— Ne vânează dacă ieşim la suprafaţă, dar nu ne urmăresc în adâncuri. Şi nici nu fac nimic la suprafaţă. Doar creaturile lor care se învârt tot timpul pe acolo; interveni un altul

— Dar tu de ce eşti aici? mă întrebă din nou primul

— V-am spus adevărul, singurul lucru pe care îl ştiu este că cineva mi-a îndrumat paşii spre lumea voastră în căutarea unui lucru, obiect de putere denumit “Sângele Regilor”. Se pare că orice ar fi este foarte puternic. Trebuie să-l găsesc.

Târâtorii deveniră agitaţi şi sala se umplu de şuierături. După câteva minute de conversaţie atât de rapidă încât nu am putut-o urma, cel mai mare a vorbit din nou.

— Poate că putem să te ajutăm. Dar ce câştigăm noi dacă o facem? Am avut o străfulgerare în minte şi mai multe lucruri s-au pus cap la cap.

— Dacă eu găsesc ceea ce caut şi îl iau de pe această lume cei de la suprafaţă nu vă vor mai hăitui; fără să le dau posibilitatea să intervină am continuat; cred că “cei ce umblă în gânduri” sunt aici pentru acelaşi lucru ca şi mine. Şi nu vor pleca până nu îl vor găsi. Sau lumea voastră va fi distrusă în totalitate.

— Lumea noastră este deja distrusă; “urlă” cel mai mic membru a Triadei

— Cât timp voi trăiţi nu este încă distrusă. Acum, mă ajutaţi să găsesc ce caut şi probabil să vă salvez lumea, sau nu.

— Dacă înţeleg bine ne spui că dacă găseşti acest loc al puterii invadatorii vor pleca.

— Îşi vor pierde interesul pentru lumea voastră, asta e sigur; i-am răspuns

— Dacă ne ajuţi să scăpăm de invadatori te vom ajuta şi noi; spuse cel mai mare

— Dar nu va fi uşor; şuieră al doilea

— Îţi voi explica eu; spuse cel mai mic un pic mai liniştit; Acum mult timp, la mai mult de câteva sute de învârtiri a planetei în jurul soarelui am descoperit o structură ciudată, un loc de mare putere. De-a lungul timpului ne-am folosit de structură ca locaş de cult şi sursă de energie. Dar în tot acest timp nu am reuşit să intrăm în interiorul structurii, un câmp de forţă o proteja. Un câmp de forţă care nu a putut fi îndepărtat indiferent de mijloacele pe care le-am folosit. Totul s-a schimbat acum vre-o sută de învârtiri, cineva a apărut în interiorul câmpului de forţă şi a lăsat ceva. Mitul invincibilităţii câmpului a distrus mai mulţi dintre conducătorii noştri care au dorit să pună mâna pe puterea locului sacru. La doar zece învârtiri după acel moment cel mai puternic dintre conducătorii noştri a strâns o armată enormă de magi/psionici şi războinici cu care a forţat scutul. Câmpul de forţă a rezistat dezlănţuirii de energii dar scoarţa planetei nu, locul sacru s-a scufundat în adâncuri. Nu înainte de a riposta şi a distruge întreaga armie care îl ataca. După aceea, nu la mult timp, invadatorii au venit şi ocupat planeta.

— Cum de n-au găsit locul unde s-a scufundat în sol structura sacră?

— După Crâncena Bătălie ne-am strâns, cei mai puternici magi ai întregii lumi şi am acoperit locul, am închis faliile din scoarţa planetei. Iar magia locului sacru îl ascunde de orice încercare de găsire prin mijloace magice sau divinare.

— Deci e cam imposibil de ajuns la el.

— Da şi nu, în ultimul timp am săpat şi mai adânc în sol pentru a scăpa de invadatori, pentru a ne lărgi oraşul şi câmpurile de culturi subterane şi am ajuns să săpăm unde s-a scufundat locul sacru. Şi l-am găsit. În scurt timp ne-am dat seama că magia lui nu îl protejează doar pe el, ci şi zona din jur făcând imposibil ca cei de la suprafaţă să ne detecteze tunelurile subterane. Dar ne-a fost frică ca cineva să nu încerce să folosească în mod activ puterea ce

sălăşluieşte acolo şi să ne dea de gol. De aceea am sigilat tunelul care ducea la locul sacru.

— Nu este o problemă. Doar arată-mi calea către acel tunel. Din nou târâtorii au discutat între ei, pentru mai mult timp. După care au hotărât să mă ajute iar magul care mă adusese la ei urma să-mi servească drept călăuză şi în continuare.

A trebuit să aştept într-o sală alăturată până ce o expediţie a fost constituită. Mi-au spus că, coridoarele nu erau chiar atât de sigure; din când în când hăituitorii de la suprafaţă îşi trimiteau creaturile sub pământ după prizonieri aşa că nu puteam pleca fără escortă.

Când am plecat, eram însoţit de şase războinici masivi şi de mag. Ca şi în prima parte a călătoriei târâtorii duceau cu ei lămpi care împrăştiau o lumină puternică şi care uşurau cu mult deplasarea în tunele. Căci prin tunele mergeam din nou, tunele mici şi înguste care păreau să se prăbuşească la cel mai mic tremur. Dar înaintam. În câteva ore am ajuns în faţa unui tunel înfundat şi sigilat cu o mulţime de sigilii magice.

— Aici este intrarea în locul sacru; mă informă magul bătând cu mâna uşor peretele din pământ; dar tunelul colapsat se întinde departe. Ne va lua ceva timp ca să îl deschidem din nou. Avem cu noi echipament de săpare dar nu putem face minuni.

Războinicii deja se apucaseră să-şi descarce rucsacurile şi să asambleze echipamenul. Am clătinat uşor din cap.

— Stai fără grijă. Mă descurc şi singur. Îţi mulţumesc că mi-ai arătat calea. Acum trebuie să continui singur.

Zeci de metode de a trece de muntele de pământ îmi trec prin minte. Până la urmă revin la cea mai simplă. Îmi pun palmele una peste alta în X în faţă şi las puterea să treacă prin mine. O flacără albă începe să mă împresoare până când întregul corp îmi e cuprins de flăcări. Apoi un flux de energie pură ţâşni din palme, în momentul când atinge peretele acesta pur şi simplu dispare, se dezintegrează.

Cu fluxul de energie deschizând drumul am pornit înainte. Pe măsură ce înaintez îmi e tot mai greu să menţin raza. Energia pe care o consum este incredibilă. O durere începe să-şi facă loc prin mâini şi cap, de parcă cineva m-ar fi atins cu un fier înroşit. Nu mă las şi continui să înaintez. Durerea creşte rapid, mii de zvâcniri arzânde îmi călătoresc prin sânge de-a lungul întregului corp. După ceva timp, când aproape nici nu îmi mai simţeam corpul ultiml strat de pământ se dezintegrează şi intru într-o peşteră mare de câteva zeci de metri înălţime. În spatele meu pereţii tunelului de pământ s-au transformat devenind solizi, dintr-o materie atât de tare încât face imposibilă colapsarea lui.

Am ajuns într-un loc straniu având o lumină proprie care provenea de la structura din mijlocul ei.

Structura este un disc de piatră înalt de vre-o treizeci de centimetri şi cu raza de zece metri. Pe marginea discului se aflau opt statui reprezentând opt fiinţe diferite. Una din statui era un târâtor, alta un umanoid, un om. Pe celelalte nu le recunoşteam în mod conştient. În mijlocul discului se afla un piedestal care în partea superioară avea o adâncitură în care stătea ceva ce părea a fi un ou de treizeci centimetri lungime dintr-un material nedefinit.

Când fac un pas către disc statuiile încep să strălucească şi o cupolă de forţă de culoare roşie acoperă întregul disc.

— Câmpul nu poate fi trecut, de nimeni; îmi explică magul târâtor din spate.

Uitasem de escorta mea, târâtorii mă urmaseră prin tunel şi acum se răsfirau de-a lungul pereţilor peşterii. Prind un gând fugar în mintea lui, dacă vedea că eram un pericol pentru ai lui avea ordin să mă ucidă. Îşi dă seama că şi-a lăsat scutul mental jos şi-şi întunecă mintea.

Gândul meu nu era însă la ei ci la discul din faţa mea. Sunt sigur că ceea ce caut se află în spatele cupolei de protecţie. Dar cum să trec de ea.

Primul impuls a fost să mă arunc cu capul înainte în ea, dar instinctul meu îmi spune că nu ar fi atât de bine.

Cumva trebuie să-mi dau seama cât este de puternic câmpul. Şi cel mai simplu este cu un proiectil magic. Ceea ce şi fac, un bolt albastru izbeşte cu putere cupola.

Energia proiectilului se transmite prin întreaga cupolă care pare să ia foc.

Răspunsul este instantaneu, un trăsnet ţâşneşte din mai multe puncte ale câmpului, se împleteşte în aer şi explodează chiar la picioarele mele. Şocul este atât de puternic încât îi aruncă pe târâtori la pământ.

Deci forţa nu este cea mai indicată metodă. Să încercăm şi altceva.

Hotărât fac un pas către disc, încă unul şi încă unul. Cu fiecare pas simt o presiune în aer care se intensifică cu cât ajung mai aproape de marginea discului. Ca şi cum aerul s-ar solidifica odată cu apropierea de disc. Trag aer în piept şi ating cu mâinile câmpul de forţă.

Lumea exterioară dispare şi mă trezesc într-un ţinut imaterial unde totul este ca o ceaţă fină. Nu există cer sau pământ doar irealitatea ceţii care mă înconjoară. Mai multe forme fantomatice prind contur cu greutate, formele fiinţelor celor opt statui. Încetul cu încetul prind şi substanţă, o substanţă nici energetică nici materială, cred că este ectoas, substanţa din care sunt compuse de obicei fantomele. Una dintre ele se învârte în jurul meu examinându-mă:

“Aceasta este fiinţa care a venit după comoară?” Vocea îi este la fel de imaterială ca forma şi pare a se resfrânge în toate părţile

“Se pare că da” îi răspunde o alta.

Îi simt cercetându-mă pe îndelete.

Dar şi răbdarea mea are limitele sale; m-am săturat să fiu privit şi tratat ca un cobai într-un labirint. Am îndurat destule în lumea asta. Las furia să-mi străbată corpul. Într-o explozie de lumină lumea fantomatică dispare şi sunt din nou în faţa câmpului protector.

Focul se scurge din mâinile mele acoperind cupola. Câmpul protector se împotriveşte, energia protectoare se luptă, la propriu, cu a mea. Zeci de tentacole ectostatice se

ridică din câmp de parcă este o caracatiţă gigantică care încearcă să-şi sufoce prada. Puţine şanse, focul celest înăbuşă tot ceea ce atinge; câte o descărcare alb-orbitoare se înalţă înfăşurând tentacolele şi trăgându-le înapoi la pieire.

Apărătorii însă mai au şi alte trucuri.

O strălucire străbate discul, din fiecare statuie ţâşneşte un fascicol de energie pe “oul” din centru. Un halou ectostatic care devine viu începe să se formeze în centru, încearcă să se smulgă din piatra rece.

Hotărârea mea este de fier şi continui să risipesc puterea scutului. Cu o ultimă sforţare haloul se smulge de la locul lui şi mă învăluie.

*****

Universul meu se schimbă.

Sunt în mijlocul ceţii care îmi asaltează toate simţurile. Durerea este prima senzaţie care devine realitate, o durere sfâşietoare care ameninţă să mă rupă în bucăţi. După care vine haosul care transformă totul într-o masă amorfă, amintirile încep să se amestece, timpul se încovoaie şi trupul îmi dispare sub forţa veacurilor.

Apoi vine moartea, sentimentul că orice ai face nu are niciun rost, mii de imagini ale suferinţei mi se perindă prin faţa ochilor. Îmi dau seama că nu voi mai rezista multă vreme. Sufletul meu se împrăştie încetul cu încetul de parcă cineva desface ţesătura realităţii, ca şi cum nisipul se scurge dintr-o clepsidră, fără putinţă de întoarcere.

Puterea care se exercită asupra mea este enormă. Nu este de mirare că cei de la suprafaţă o vor.

Dar mai este ceva, ceva care freamătă cu viaţă. Încerc să mă concentrez asupra urmei de viaţă dar forţa care mă înconjoară nu mă lasă, ameninţă să mă anihileze în totalitate.

Din nou mă salvează puterea ascunsă în interiorul meu. Răbufneşte ca un vulcan care a stat prea multe secole sub presiune, un fior de energie trece prin mine, acolo unde înainte sufletul meu se evapora, acum se reintegrează. Puterea celestă este în mine. Pot să-i simt

forţa nelimitată care mă şi înfioară deoarece nu ştiu dacă o pot controla.

Ca un torent se prăvăleşte forţa mea peste puterea discului, o rupe în bucăţi, o sfâşie, o împrăştie în toate colţurile universului. Scutul dispare cu o străfulgerare şi puterea discului este terminată.

Învăluit în propria-mi putere mă schimb. Devin altceva, devin ceea ce am fost odată, cu mult timp înainte, ceva ce a fost adormit în mine de însuţi conştiinţa realităţii. Ştiu unde se află creaturile de deasupra, ştiu unde se află târâtorii, ştiu unde se află orice creatură de pe această lume, nu contează cât de insemnifiantă este. Şi forţa continuă să se extindă. Le cunosc intenţiile "celor ce aduc coşmaruri", celor "ce umblă în minţi", le invadez minţile, i-aş putea şterge de pe faţa Universului cu un singur gând. Deocamdată nu o fac, nu mai reprezintă niciun fel de ameninţare pentru mine.

Atenţia mea se concentrează asupra piedestalului. Acum ştiu ce se află pe el, îi simt forţa. O glumă bună cu "sângele regilor".

Un nou născut se odihneşte în 'ou'. Aud vocile fantomatice ale fiinţelor care l-au conceput. Sunt fiinţe vechi şi puternice, îmi amintesc de ei, mi-au fost prieteni buni şi m-au urmat prin sute de lumi şi dimensiuni. Am născut legende şi am salvat rase întregi. Îmi amintesc de discuţiile pe care le-am avut, cum ei au dorit să lase o moştenire universului când le va veni timpul. Şi acum timpul deja trecuse. Se retrăseseră din realitatea palpabilă şi au lăsat în urma lor doar "sângele regilor", căci regi au fost, copilul lor.

Copil care a trebuit să fie ascuns cu grijă deoarece reprezenta în primul rând o sursă de energie enormă care trebuia trezită cu grijă. Până acum nu îmi dădusem seama de ce tocmai eu, de ce a trebuit ca eu sa fiu trimis în această lume pentru a-l lua din locul unde fusese lăsat de către părinţii săi.

Acum ştiu, nimeni altul decât unul ca mine nu ar fi putut trece de protecţia pe care o lăsaseră părinţii.

Una din fantomele ce reprezentau gardienii se apropie de mine. “Ai venit în sfârşit stăpâne. Tu eşti cel pe care l-am aşteptat atâta timp.” “V-aţi făcut treaba bine. Aţi apărat nou-născutul. Acum vă puteţi întoarce la locul vostru. Fie ca lumina să vă deschidă calea.” Entităţile se rotesc într-o horă nebună care devine un vârtej întunecat după care îşi pierd consistenţa şi dispar.

*****

Îmi dau seama că şi timpul meu se duce, nu mai pot rămâne mult timp în această lume fară să provoc probleme mult mai mari. Iau “oul” în mână şi mă mut în faţa magului târâtor.

— Cei de la suprafaţă vor pleca de pe lumea voastră în curând. Vreau să transmiţi Triadei să-i lase în pace, să nu îi atace. Să plece în linişte. Pentru ce aţi avut de îndurat pentru că “sângele regilor” a fost pe lumea voastră veţi fi răsplătiţi. Acum trebuie să ne despărţim, micuţul trebuie dus în siguranţă. Târâtorul nu mai apucă să zică ceva deoarece m-am translocat deja. Stau în faţa culoarului care m-a adus în această lume. Înainte să plec implantez în mintea conducătorilor “celor ce umblă în minţi” o poruncă imperativă. Având în vedere că ceea ce doreau nu era pe această lume o vor părăsi de îndată. Sunt sigur că o vor face în mai puţin de o învârtire a planetei în jurul propriei axe. Dacă nu, vor muri.

Înăuntrul labirintului mă aşteaptă ghidul meu, în forma lui originală de data asta însoţit de două sfere de energie de un metru în diametru. Acum îl cunosc.

— Deci, Nam, pe tine te-a trimis stăpâna ta să preiei micuţul?

— Stăpâne! Ţi-ai revenit ; se ploconeşte în faţa mea ; din păcate ea nu a putut veni dar mă aşteaptă. Prietenii noştri sunt aici tocmai pentru a-l proteja de orice pericole.

Cele două sfere par să strălucescă mai puternic când e vorba despre ei. Le cunosc puterile şi ştiu pe mulţi care i-au subestimat şi au plătit preţul prostiei lor. Micuţul va fi bine păzit. Il pun în braţe lui Nam.

— Du-te repede cu el la stăpâna ta. Pericolul încă îl

pândeşte. Cu cât staţi mai mult în culoare cu atât va fi şi mai periculos. Şi ai grijă ca cei de pe lumea asta să fie răsplătiţi, au suferit prea mult într-o confruntare care nu era a lor. Le-am promis chiar eu, nu cumva să nu se întâmple.

— Va fi cum doreşti, îi voi spune şi stăpânei mele. Am şi plecat. Dar stăpâne, grăbeşte-te înapoi. Timpul se scurge repede şi în curând chiar tu vei pune în pericol totul dacă nu te întorci.

Zicând asta Namtar (numele sub care este cunoscut în lumea Pământ), sol a lui Ereskiga dispăru grăbit prin unul dintre culoare urmat îndeaproape de gărzile sale.

Rămas singur mă avânt prin culoare spre lumea mea. Acum e mult mai simplu, ştiu drumul. Mi-e puţin frică, în curând voi redeveni om (măcar pentru următoarea perioadă). Dar mi-am acceptat pedeapsa cu mult timp înainte.

Trecerea apare în faţa mea. Fară să stau pe gânduri păşesc prin ea şi mă scufund în uitare.

DIN

SAGA MISTICULUI

fac parte următoarele povestiri

Găsirea

Naşterea Legendei

Moartea lui Kal’Natal

Feya – Lumea Închisoare – Coroana Gheţurilor

Răzbunarea